

CAMÍ IGNASIÀ, maig de 2016, fet en bicicleta de carretera.

Amics pelegrins, per la Joana i per mi (Ignasi) fer el camí ha estat una experiència molt bona i gratificant. Vam sortir de Manresa fins Loiola amb cotxe i després hem fet el Camí ignasià de Loiola fins Manresa en bicicleta. Pel meu nom, i especialment des de que s'ha donat a conèixer més intensament, sempre m'havia fet il·lusió fer-lo. Per manca de temps ho hem fet en bicicleta de carretera adaptant el màxim possible la nostra ruta a la ruta ignasiana. Segurament, per fer-lo amb més tranquil·litat haurien calgut tres o quatre dies més. Però des de la visita al santuari de Loiola, que ja coneixíem, la pujada al santuari d'Arantzazu, visitar Logroño, Alfaro, Tudela i Gallur, gaudir de la visita a la Cartuja baja, passat Saragossa, com dormir a la casa de Sant Pere Claver a Verdú per arribar després a Montserrat i a casa, Manresa, ha tingut un valor humà que no té preu.

En tot moment hem volgut separar la part més esportiva que suposa anar en bicicleta de la banda més espiritual. Encara que sembla estrany, quan pedales, a més de l'esforç físics, també se t'obre el pensament intentant buscar respostes a les preguntes fonamentals de la vida: què som?, d'on venim i anem?, per què som el què som en la immensitat de l'univers? No estic segur que haguem trobat una resposta definitiva a totes aquestes preguntes, però en la nostra experiència hem trobat durant el camí l'amistat anònima de totes aquelles persones que ens han atès. Des del germà franciscà d'Arantzazu que va segellar-nos la credencial i va donar-nos els seus millors consells de ruta, fins la cordialitat de la Vero, a Verdú, al donar-nos una pinzellada de la vida de Sant Pere Claver, en totes elles hi hem trobat bondat i amistat. Volem recordar també, especialment, la persona que vam trobar a Alfaro, que havia viscut quaranta anys a Barcelona i que, ara jubilat, ha tornat al seu poble. Es va interessar molt per la nostra fita fins acompanyar-nos a un bon lloc per dinar. A tots, a tots ells, persones anònimes, una abraçada. Gràcies a tots.

Ara passats ja uns dies, com el bon vi que reposa, sovint ens venen al cap totes els moments passats. Els guardem amb satisfacció al nostre cor i voldríem que molta gent tingues temps de trobar uns dies per viure aquesta experiència, l'experiència del CAMÍ IGNASIÀ.

Ignasi Solernou i Joana Nuvau de Manresa

[Aquí podeu llegir complet el seu relat](#)